

9504
M 90

Василь Мулік

CONGO-ДОНБАС

ГВИНТОКРИЛІ
ФЛЕШБЕКИ

УДК 821.161.2'06-3

М90

Василь Мулік

Congo-Донбас. Гвинтокрилі флешбеки

Київ: Видавництво «Білка», 2021. 416 с.

Про них мало знають. Ще менше — говорять. Але вони є. Справжні.
Дивні. І — чорт! — небезпечні. Трошки смішні. Трошки божевільні.

Льотчики. Професіонали. Воїни. Вони працюють. Вони воюють.
Вони гинуть. Вони — так живуть. Українські вертолітники у війні
на сході України та у Миротворчій Місії у Демократичній Республіці
Конго. Їхні життя, їхня служба, їхня робота. Їхні емоції, надії та страхи.
Їхня вірність своїм та ненависть до ворога. Їхні злети та падіння —
у прямому сенсі. Терикони та вулкани. Степи та джунглі.
Очима безпосереднього учасника подій.

Драйв польоту та жах війни. Ревіння турбін. Свист гвинтів.
Димні хвости некерованих ракет. А ще — гумор — саркастичний,
солоний, авіаційний. Це не спогади, не щоденник, не мемуари.
Це — флешбеки. Гвинтокрилі флешбеки.

© Василь Мулік, текст, 2021

© Видавництво «Білка», 2021

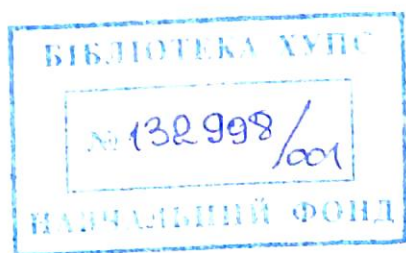
ISBN 978-617-7792-26-9

355.4
М 90

Василь Мулік

CONGO-ДОНБАС

ГВИНТОКРИЛІ ФЛЕШБЕКИ

Київ · Видавництво «Білка» · 2021

**ВЕРТОЛІТНИКАМ, ЯКІ ВІДДАЛИ
СВОЇ ЖИТТЯ ЗА УКРАЇНУ,
ПРИСВЯЧУЮ.**

02.05.2014

Руденко Сергій Сергійович
Грішин Ігор Іванович
Плоходько Руслан Володимирович
Сабада Олександр Борисович
Топчій Микола Миколайович

29.05.2014

Бульдович Сергій Іванович
Кравченко Сергій Миколайович

13.06.2014

Тихолоз Андрій Павлович

21.06.2014

Редькін Руслан Вікторович
Лисиченко Олександр Миколайович
Михайлик Володимир Георгійович

24.06.2014

Бєлкін Андрій Володимирович
Шингур Дмитро Васильович
Мазунов Руслан Олександрович

12.08.2014

Арциленко Дмитро Юрійович

20.08.2014

**Бірюк Олег Миколайович
Родіонов Антон Олександрович**

24.03.2015

Руденко Сергій Миколайович

26.03.2017

**Волошин Євген Петрович
Мовчан Дмитро Васильович
Кандул Роман Григорович**

29.05.2019

**Мазепа Ігор Ярославович
Попенко Владислав Валерійович
Романюк Василь Миронович
Дацюк Павло Юрійович**

Вічного польоту...

ЗМІСТ

		Дніпро, Україна Жовтень, 2019	69
Передмова	9	Гома, ДР Конго Грудень, 2019	80
Вступ	13	Авдіївка, Україна Листопад, 2019	85
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	19	Гома, ДР Конго Грудень, 2019	93
Амвросіївка, Україна Червень, 2014	25	Гома, ДР Конго Січень, 2020	98
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	27	Львів, Україна Лютий, 2014	100
Дніпро, Україна Серпень, 2014	31	Дніпро, Україна Травень, 2014	101
Бені, ДР Конго Грудень, 2019	33	Дніпро, Україна Червень, 2015	103
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	35	Бені, ДР Конго Лютий, 2020	105
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	44	Броди, Україна Жовтень, 2019	108
Броди, Україна Травень, 2014	46	Довгеньке, Україна Червень, 2014	112
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	49	Сімудіке, ДР Конго Лютий, 2020	120
Броди, Україна Березень, 2014	60	Ірпінь, Україна Липень, 20...	131
Гома, ДР Конго Грудень, 2019	64	Бені, ДР Конго Березень, 2020	141

Дніпро, Україна <i>Травень, 2015</i>	Бунія, ДР Конго <i>Травень, 2020</i>
146	303
Гвардійське, Україна <i>Травень, 2014</i>	Новомлинівка, Україна <i>Травень, 2014</i>
157	313
Бені, ДР Конго <i>Березень, 2020</i>	Броди, Україна <i>Травень, 2014</i>
168	320
Дніпро, Україна <i>Травень, 2015</i>	Дніпро, Україна <i>Червень, 2014</i>
176	324
Бені, ДР Конго <i>Березень, 2020</i>	Гома, ДР Конго <i>Червень, 2020</i>
189	340
Краматорськ, Україна <i>Червень, 2015</i>	Робертс, Ліберія <i>Вересень, 2007</i>
198	355
Бені, ДР Конго <i>Березень, 2020</i>	Бунія, ДР Конго <i>Липень, 2020</i>
224	360
Дніпро, Україна <i>Червень, 2015</i>	Дніпро, Україна <i>Червень, 2014</i>
230	370
Бені, ДР Конго <i>Березень, 2020</i>	Гома, ДР Конго <i>Серпень, 2020</i>
239	373
Броди, Україна <i>Серпень, 2015</i>	Гома, ДР Конго <i>Вересень, 2020</i>
250	380
Маріуполь, Україна <i>Квітень, 2017</i>	Новомлинівка, Україна <i>Серпень, 2014</i>
254	392
Сєвєродонецьк, Україна <i>Жовтень, 2018</i>	Гома, ДР Конго <i>Вересень, 2020</i>
261	401
Сватове, Україна <i>Лютий, 2016</i>	Траса М-06, Україна <i>Жовтень, 2020</i>
270	408
Бені, ДР Конго <i>Квітень, 2020</i>	
295	

ПЕРЕДМОВА

Не сприймай цю книгу, як мемуари, — хоча б тому, що мені саме оце визначення — «мемуари» — не подобається якось. Відразу уявляється якийсь сивий вередливий дідуган, що, підсліпувато мружачись крізь товстенні лінзи окулярів, невміло тицяє кострубатими пальцями у клавіші друкарської машинки, сьорбаючи чай з абрикосовим варенням десь на веранді та скрипуче погавкуючи на зграю непосидючих онуків, що гаміром своїм веселим перманентно відлякують муз та демонів творчості. І все воно таке... знаєш... пасторальне до нудоти — і веранда та, і чай, і варення... Ну де мені туди? Не сміши мене. Та й на вредного діда я теж відверто «не тягну» — і вік не той, і характер. Я — військовий вертолітник, звичайний роздубай у званні майора. Я — цинічний та неполіткоректний мерзотник у пікселі. Я — невиправний романтик та вічний повітряний блукалець, якому за роки служби випала деяка кількість пригод — далеко не завжди приємних та веселих.

Отже, домовились, так? Це не мемуари.

Чому ж я написав цю книгу, що ти її зараз тримаєш у руках? Складне питання насправду... Тому що міг. Тому що хотів. Тому що мені це подобається — писати. Але найголовніше — тому що відчував себе зобов'язаним це зробити. Кому, питаєш, «зобов'язаним»?

Я зобов'язаний своїм друзям — веселим гвинтокрилим шибайголовам. Я зобов'язаний своїм друзям — тим, що вже ніколи не вийдуть з кабін вертольотів, поклавши свої життя десь там — посеред степів Донбасу.

Я зобов'язаний самому собі.

А ще — я зобов'язаний тобі. Так, саме тобі.

Ні, я не буду тут вчити тебе життя. Не треба того — ні тобі, ні мені. Я просто хочу, щоб про нас — армійську авіацію — нарешті дізналися. Бо ж нас — ніби «не існує». Я поясню: спитайся самого себе — а що ти чув/знав про українських військових вертолітників? То що скажеш? Небагато, так?

Саме тому я писав. Тому що ми — армійська авіація Сухопутних військ Збройних сил України — є. Ми працюємо. І тоді — у буремному 2014-му — ми одними з перших були на Донбасі. Ми одними з перших вступили в бій. Ми одними з перших зазнали втрат. І одними з перших зрозуміли — це ВІЙНА. Ми виконали величезну роботу, про яку мало кому відомо. І продовжуємо цю роботу виконувати. Просто зараз.

Крім того, українські вертолітні підрозділи вже майже два десятки років працюють у миротворчих місіях ООН в Африці. Сьєрра-Леоне, Ліберія, Кот-д'Івуар, ДР Конго. Ти про це знав? Ні? Отож бо...

Ця книга завдячує своєю появою великій кількості людей. Найперше — це мої побратими-вертолітники. Дякую, друзі, за честь бути одним із вас. (Час і місце буде доведено додатково.)

Крім того, я повинен виказати слова щирої вдячності багатьом іншим: тим, хто читав, хвалив, критикував, допомагав, консультував, підтримував, вселяв надію та впевненість. Я вдячний за надихаюче «Васька, це буде чудова книга!», за безапеляційне «Сядь і пиши!», за професійне «Херня. Переписуй!», за таке приємне «...прочитав — і аж сам захотів стати вертолітником», за тривожне «...сука, ніби повернувся ТУДИ, — аж мурашки по шкірі...», за схвальне «...кілька разів ходила пити каву і курити, поки прочитала...», за щемке «...і насміялась, і наплакалась...», за таке жадане і таке несподіване «...я на восьмій сторінці. І я — в захваті! Це треба видавати. Кому ще ти це показував?».

Ви прекрасні. Без вас у мене навряд чи щось би вийшло. Дякую!

У «Флешбеках» буде багато такого, про що ти не знаєш і... навіть не можеш собі уявити. Багато смішного, багато страшного. Багато... всього багато.

Я спробую всадити тебе у кабінку транспортно-бойового Мі-8 поруч із собою. Чи у кабінку бойового Мі-24 — поруч з кимось із моїх друзів. Ти пройдеш по маршруту довжиною у тисячі кілометрів та сім років. Ти побачиш Гому та Крамар, Бені та

Дніпро, Бунію та Маріуполь. Ти промчиш над териконами та вулканами, донецькими степами та африканськими джунглями. Ти все побачиш моїми очима. Тебе буде огортати вібрація багатотонної машини. Ти почувеш знавісніле завивання турбін. Ти натиснеш на «бойову кнопку» — і відповіддю буде зле ревіння гармати та розбійницький посвист чорних блискавиць — авіаційних некерованих ракет.

То що? Ти готовий? Тоді: «Шаг — три, оберти — дев'яносто п'ять, автопілот ввімкнений. Злітаємо!».

Василь Мулік

Дючий військовослужбовець, український офіцер-вертолітник, учасник російсько-української війни. Крім того, за роки служби він неодноразово брав участь у миротворчих операціях в Африці. Людина незвичної та для багатьох незнаної професії, з неординарними поглядами і надзвичайно цікавим, рідкісним життєвим та бойовим досвідом. Йому точно є що сказати.

Про них мало знають. Ще менше — говорять. Але вони є. Справжні. Дивні. І — чорт! — небезпечні. Трошки смішні. Трошки божевільні.

Льотчики. Професіонали. Воїни. Вони працюють. Вони воюють. Вони гинуть. Вони — так живуть. Українські вертолітники у війні на сході України та у Миротворчій Місії у Демократичній Республіці Конго. Їхні життя, їхня служба, їхня робота. Їхні емоції, надії та страхи. Їхня вірність своїм та ненависть до ворога. Їхні злети та падіння — у прямому сенсі. Терикони та вулкани. Степи та джунглі. Очима безпосереднього учасника подій.

Драйв польоту та жах війни. Ревіння турбін. Свист гвинтів. Димні хвости некерованих ракет. А ще — гумор — саркастичний, солоний, авіаційний. Це не спогади, не щоденник, не мемуари. Це — флешбеки. Гвинтокрилі флешбеки.

